

Постъпило е искане от прокурор при СРП за вземане на първоначална мярка за неотклонение „Задържане под стража“ по отношение на М. С. А., с ЕГН: ***** - обвиняем по досъдебно производство № 227 ЗМК 1263/2023г. по описа на 03 РУ - СДВР, пр.пр.№ 33384/2023г. по описа на СРП в извършване на престъпления по чл.281, ал.2, т.1, т.4 и т.5 във вр. с ал.1 от НК. В мотивите се излага становище, че към настоящия момент може да се направи обосновано предположение, че е лицето е извършил престъпленията, за които е бил подведен под отговорност, както и че са налице опасностите да извърши друго такова. В заключение се иска от съда да постанови определение, с което обвиняемият да бъде задържан.

В съдебно заседание представителят на СРП поддържа искането и моли съда да го уважи. Излага подробни съображения в негова подкрепа. Предлага на съда да постанови определение, с което да вземе спрямо обвиняемия М. А. мярка за неотклонение „Задържане под стража“.

Защитникът на обвиняемия оспорва искането на прокурора за задържане и моли съда да не го уважава. Счита, че в хода на досъдебното производство е било допуснато съществено процесуално нарушение относно формулираното обвинение, както и че не може да се направи обосновано предположение, че лицето е извършител на инкриминираното деяние. Акцентира се на изначална несъставомерност на извършеното, поради което се предлага да бъде взета по – лека мярка за неотклонение.

В своя лична защита и последна дума обвиняемият М. А. признава за извършеното деяние, както и че го е сторил срещу обещание да получи парична сума, но тъй като не познава законите не е знаел, че извършва противоправно деяние. В този смисъл моли да не бъде моли да не бъде задържан.

Съдът, като съобрази събраните в хода на делото доказателства, изложените в искането доводи, съображенията на страните и разпоредбите на закона, намира за установено следното:

Досъдебното производство е образувано срещу обвиняемия М. А. за това, че на 08.08.2023г. е противозаконно е подпомогнал чужденци да преминат през страната - чл.281, ал.2, т.1, т.4 и т.5 във вр. с ал.1 от НК, за което му е повдигнато нарочно обвинение. В хода на разследването са разпитани превозваните от дееца емигранти, както и полицейските служители, участвали по спирането и извършената проверка на водача на управлявания лек автомобил Б. Б., Л. М. и А. Ц.. В техните показания се установява, че именно обвиняемият А. е бил лицето, което е управлявало спряния за проверка лек автомобил марка с рег.№, в който били установени незаконно преминалите на територията на страната емигранти. Също така в съдебно заседание самият обвиняем признава, че срещу обещано заплащане, е следвало да превози предоставените му пацажери. По този начин съдът намира, че към настоящия момент може да се

направи обосновано предположение, че водачът на спряния лек автомобил е извършител на престъплението за което му е било повдигнато обвинение. Същото е тежко умишлено по смисъла на НК, тъй като предвижда наказание лишаване от свобода от една до шест години и глоба от две хиляди до десет хиляди лева.

Съдът не споделя съжденията на защитника на обвиняемия, че в хода на досъдебното производство е налице опорочено повдигнато обвинение. Пледоарията му касае по – скоро въпроси свързани с разглеждането на делото по същество, а по отношение на твърдените дефекти в самото постановление за привличане към наказателна отговорност от 09.08.2023г. следва да се посочи, че същото съдържа необходимите реквизити по чл.219, ал.3 т.3 от НПК, като при възприети нередности защитникът е имал принципната възможност да обжалва акта пред по – горестоящия прокурор.

Видно от данните по делото е, че спрямо обвиняемия М. А. са налице и останалите предпоставки, визирани в чл.63, ал.1 от НПК, а именно реална опасност от извършване на престъпление. Тежестта на обвинението, съчетано с високата степен на обществена опасност на деянието, изразяващо се в транспортиране на лица с неизяснен криминален, здравословен и религиозен статут са в достатъчна степен да обусловят противоправния характер на деянието. В случая е налице не само накърняване на граничната неприкосновеност на държавата, но и реална опасност за нейната национална сигурност.

По разбиране на съда спрямо деецът е налице и втората предпоставка на процесуалния закон за вземане на мярка за неотклонение „задържане под стража“, а именно реална опасност от укриване. Видно от данните по делото е, че обвиняемият е лице със статут на лица временно пребиваващ на територията на страната, на което не е наложена забрана да я напуска. Поради тази причина и с оглед изявлението му в съдебно заседание, че има жена, която очаква дете на територията на друга държава, може да се счита, че лицето няма да прояви необходимата добросъвестност, в случай на неговото освобождаване срещу по – лека мярка за неотклонение, да бъде на разположение на органите по разследването. Обстоятелството, че обвиняемият не е бил запознат със законите на страна не го оневинява, тъй като незнанието на правото не е оправдание.

Предвид изложеното следва да се приеме, че спрямо обвиняемия М. А. са налице предпоставките за първоначално вземане на мярка за неотклонение „задържане под стража“. Предвид изложените аргументи съдът не намира за удачно да вземе по – лека мярка за неотклонение, тъй като характера на извършеното деяние, обусловя опасност най – вече от евентуално укриване от органите на правосъдието.